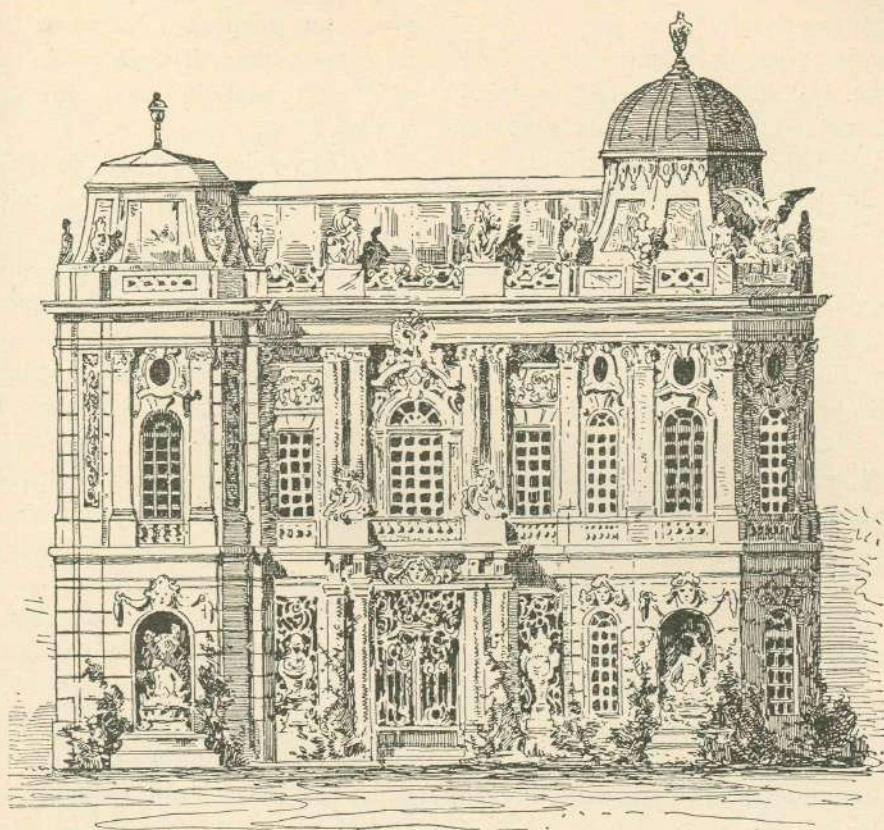

da bi odgnal zveri, in tiči so se leno vzdignili in obsedeli po bližnjih drevesih in drli se še huje. Merjasec je vzdignil ušesa, naščetinil kožo, mlel z zobmi in gubančil rilec, tako da sva skočila midva vsak za svoje drevo. Jaz sem zopet nabil puško, in Janez je sprožil samostrel in zgrabil za sulico. Prašič naju je gledal s krvavimi očmi in godel, potem pa se obrnil in se izgubil v gošči. Midva sva stopila naprej in spoznala

stora! Spogledala sva se z Janezom in razumela se. Prinesel je od doma dve lopati in zagrebla sva ostanke našega Gregorja. Bog se usmili njegove duše in varuj nas pre-nagle volje! Mimo tistega strašnega kraja ne pojdem jaz več, in po ušesih mi še vedno zveni krokanje in kruljenje in še vidim merjasca, ki rije po človeškem drobu in mu leti iz polnega gobca človeško meso. Zatorej le proč, proč!“

Avstrijski paviljon na pariški razstavi.

med tovariši ubitega Gregorja. Toda kakšen je ležal pred menoj! Razbit, razmesarjen, razdejan, komaj podoben brhkemu nekdanjemu Gregorju. To je tedaj sin mogočnega žužemberškega gospoda, sem si mislil, ta mladenič, ki bi bil lahko po svojih dušnih in telesnih močeh čast in ponos in veselje svojem, ta moj ljubljeneec, ki sem ga jaz vzgojil, ta junak, ki se ni bal nobenega človeka in nobene zveri, ki je tolikrat prehodil ta gozd, ki mu še za grob ne bi smel dati pro-

„Toda ne nocoj!“ zadržaval ga je župnik in zadržal tem lože, ker Brodник sam ni vedel, kam da naj se obrne. Spravil je pod streho voz in živino, kamor mu je bil pokazal župnik. Vikar je bil šel gledat, če je Lenkovič že zdrاملjen, in pravit mu čudno zgodbo žužemberško.

„Hčer Lenčiko bodete pa kar popustili?“ nagovoril je gozdarja zopet župnik.

„Poskusil bom dobiti jo nazaj“, zdihnil je mož. „A kaj hočem sedaj, ko še sam